

Posudek vedoucího pedagoga

Diplomová práce

Magdalena Kašparová
Osobní archeologie

Po celou dobu studia se Magdalena Kašparová mimo jiné snažila pracovat se svou sbírkou předmětů, kterou buduje již od dětských let. Rozsáhlý konvolut věcí oscilující od prázdné plechovky od limonády, přes nefunkční mobilní telefon, až k jednotlivým listům adolescentního deníku jí byl vždy výchozím bodem k přemýšlení o umění, světě, o sobě.

Postupně vyzkoušela snad všechny typy adekvátní umělecké práce se sbírkou: od vystavování konkrétních věcí, vytváření enviromentů budovaných ze sbírkových předmětů, vytváření shluků a kompozic dle vlastních pravidel a jejich následnou fotodokumentaci, až po tvorbu 3D modelů, či zapojení částí sbírky do struktur vytvářených videí.

Ve všech případech byla patrná autorčina touha se s tímto množstvím předmětů nějak osobně vypořádat, uspořádat je, dát mu vlastní strukturu, mřížku, porozumět. K tomu někdy sloužil i pomocný pohled na různé typy uměleckého přemýšlení o sbírkách a jejich potenciální prezentaci.

V diplomové práci se studentka rozhodla převést sbírku do on-line prostředí. Vznikla tak webová stránka s katalogizovanými předměty a s různými možnostmi jejich řazení. Ta je prezentována jednak na monitoru počítače, jednak jako imerzivní prostorová projekce.

Mobilní aplikace se stala dostupnou a jednoduchou metodou, jak jednotlivé předměty nasnímat a uložit na web. Nedokonalost zvolené metody pak přinesla i bonus ve výsledné vizualitě, která odkazuje k podobě archeologických nálezů, kde jsou předměty také různě deformované, či jejich části chybějí.

Známe mnoho příkladů sbírek či archivů různých uměleckých osobností jako je v našem regionu například archiv Jiřího Valocha, Júlia Kollera, či Emila Filly. Tyto sbírky ale umělcům sloužily jako výchozí materiál, inspirace, vizuální poznámky. V případě Magdaleny Kašparové je však sbírka samotným předmětem zájmu a uměleckého zkoumání, nástrojem osobní výpovědi.

Magdalena Kašparová muzealizovala sebe samu prostřednictvím digitalizace sbírky převážně banálních předmětů denní potřeby, k níž má nyní přístup každý. Domnívám se však, že na její diplomovou práci můžeme nahlížet nejen jako na autoportrét svého druhu, ale rozumět jí lze i jako obecnějšímu komentáři ke hledání vlastní pozice ve společnosti, jako reakci na covidovou snahu přesunout různé typy obsahu do virtuálního prostředí, či jako touze po nalezení řádu v chaosu.

Koneckonců muzeum je mimo jiné i místem sběru předmětů skrz které se snažíme porozumět sami sobě.

Diplomovou práci považuji za kvalitní a sebevědomou, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou 1 – výborně.

V Praze, dne 31. 8. 2021

MgA. Tomáš Svoboda, Ph.D.

